

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 27 maja 2013 r.

DOLiS/DEC-592/13/33390,33395

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 267) art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku T. S.A. z siedzibą [...], o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 6 grudnia 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-1207/12/74394,74396) nakazującą T. S.A. udostępnienie Panu W. M. zam. [...], danych osobowych Pana B. F. w zakresie jego adresu zamieszkania oraz umarżającą postępowanie w pozostałym zakresie, a wydanej w sprawie skargi Pana W. M. na nieudostępnienie mu przez T. S.A. danych osobowych w zakresie adresu zamieszkania oraz adresu zameldowania Pana B. F. – autora artykułu pt. „[...]”, opublikowanego na stronie internetowej [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana W. M. zam. [...], zwanego dalej także Skarżącym, reprezentowanego przez Radcę prawnego Pana L. O., Kancelaria Radców Prawnych, L. O i Współpracownicy z siedzibą [...], na nieudostępnienie mu przez T S.A. z siedzibą w Warszawie [...], zwaną dalej także Spółką, danych osobowych w zakresie adresu zamieszkania oraz adresu zameldowania Pana B. F.– autora artykułu pt. „[...]”, opublikowanego na stronie internetowej [...]. W uzasadnieniu ww. wniosku Skarżący podniósł, iż Pan B. F. naruszył jego dobra osobiste poprzez opublikowanie w ww. artykule i w związku z powyższym pozyskanie jego danych adresowych jest mu niezbędne do skutecznego wytoczenia przeciwko Panu B. F. powództwa

cywilnego. Skarżący podkreślił również, iż pismem z dnia [...] lutego 2012 r. zwracał się do Spółki o udostępnienie mu przedmiotowych danych, ale jego wniosek pozostawiono bez odpowiedzi.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Na stronie internetowej znajdującej się pod adresem [...] został opublikowany artykuł pt.: „[...]”, autorstwa Pana B. F., pracownika Spółki, w którym, w ocenie Skarżącego, naruszono jego dobra osobiste.
2. Przed Sądem Okręgowym w W. [...] toczy się postępowanie z powództwa Skarżącego m. in. przeciwko Panu B. F. pod sygnaturą [...] o ochronę dóbr osobistych.
3. Pismem z dnia [...] lutego 2012 r. pełnomocnik Skarżącego, powołując się na art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), dalej także jako ustawa, w związku z art. 23 i art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93), dalej jako Kc, oraz art. 126 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), dalej jako Kpc, wezwał Spółkę do udostępnienia danych osobowych Pana B. F. w zakresie jego adresu zamieszkania i adresu zameldowania. Pełnomocnik Skarżącego wskazał, że cyt.: „(...) dane te są niezbędne do skutecznego wytoczenia powództwa przeciwko Panu B. F. o ochronę dóbr osobistych mojego Mandanta [Skarżącego], który zobowiązany jest w pozwie oznaczyć miejsce zamieszkania pozwanego (...)”. Przedmiotowe pismo pozostało bez odpowiedzi Spółki.
4. Jednocześnie, pełnomocnik Skarżącego przesłał do Biura Generalnego Inspektora kopię pisma Sądu Okręgowego w W. z dnia [...] maja 2012 r., wzywającego go do wskazania miejsca zamieszkania Pana B. F. pod rygorem zawieszenia postępowania.
5. Spółka przetwarza dane osobowe Pana B. F. w zakresie adresu zamieszkania. Spółka nie przetwarza danych osobowych ww. w zakresie jego adresu zameldowania.
6. Spółka w wyjaśnieniach złożonych Generalnemu Inspektorowi wskazała, że cyt.: „(...) z uwagi na fakt, że publikacja w portalu [...] dotyczyła śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową W. o wyłudzenie [...] z przedsiębiorstwa państwowego, spółka T. S.A. nie udostępniła Skarżącemu adresu zamieszkania Pana B. F. w obawie o życie i zdrowie dziennikarza (...)”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 6 grudnia 2012 r. (DOLiS/DEC-1207/12/74394,74396), mocą której w pkt 1 nakazał T. S.A. udostępnienie Panu W. M. danych osobowych Pana B. F. w zakresie jego adresu zamieszkania, natomiast w pkt 2 umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

W ustawowym terminie T. S.A. wniosła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W jego treści wskazała ona cyt.: „T. S.A. ponownie wskazuje, że przed Sądem Okręgowym w W. [...] toczy się postępowanie z powództwa Pana W. M. przeciwko T. S.A. o ochronę dóbr osobistych w związku z artykułem autorstwa Pana B. F. zamieszczonym w portalu [...] (sygn. akt [...]). Skarżącemu od momentu publikacji artykułu było znane imię i nazwisko jej autora, ponieważ autor podpisał się pod artykułem oraz adres spółki T. S.A. będącej właścicielem portalu [...], na który Pełnomocnik Pana W.

M. kierował korespondencje dotyczącą tego artykułu. (...) W odpowiedzi na pozew spółka T. S.A. również wskazała adres spółki jako właściwy do doręczania korespondencji dla Pana B. F. Na wskazany przez T. S.A. adres do doręczeń korespondencji kierowanej przez Sąd Okręgowy do Pana W. F. Sąd Okręgowy przesłał mu wezwanie do stawiennictwa z dnia [...] 11 2012 r., które zostało mu skutecznie na ten adres doręczone. (...) Zgodnie z art. 135 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego doręczenia wezwania lub pisma procesowego można dokonać w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie. Wobec powyższego nie było i nie ma w chwili obecnej żadnych przeszkód prawnych do skutecznego wytoczenia powództwa przeciwko Panu B. F. przez Pana W. M. (...).”

Biorąc pod uwagę ww. okoliczności pismem z dnia [...] marca 2013 r. (znak: [...]) organ zwrócił się do pełnomocnika Skarżącego w przedmiotowym postępowaniu o /wskazanie aktualnego celu pozyskania od T. S.A. wnioskowanych danych osobowych Pana B. F.

W odpowiedzi na powyższe, pełnomocnik Skarżącego oświadczył cyt: „obecnie toczy się sprawa z powództwa W. M. przeciwko T. S.A. o naruszenie dób osobistych. W sprawie tej pozwana spółka wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. F. Jednocześnie wskazała, iż wszelką korespondencję odnośnie B. F. należy kierować na adres pozwanej tj. T. SA (...). Zgodnie z art. 194 § 3 k.p.c. powód może wezwać do udziału w sprawie w charakterze pozwanego inne osoby, jeżeli okaże się, że powództwo o to samo roszczenie może być wytoczone również przeciwko nim. W związku z tym W. M. wniósł o wezwanie B. F. (autora artykułu) do udziału w sprawie w charakterze pozwanego. Jednakże warunkiem wszczęcia postępowania przeciwko niemu było wskazanie jego adresu zamieszkania w celu doręczenia pozwu. (...) pełnomocnik powoda pismem z dnia [...] kwietnia 2012 r. wniósł o doręczeniu pozwu na adres miejsca jego pracy (...) niemniej jednak zarządzeniem z dnia [...] czerwca 2012 r. Przewodniczący Sądu Okręgowego w W. zwrócił pozew w stosunku do pozwanego B. F. W uzasadnieniu wskazał, że doręczenie odpisu pozwu na adres miejsca pracy (...) jest możliwe wówczas, gdy doręczenie w miejscu zamieszkania jest niemożliwe. W ocenie sądu ustalenie adresu miejsca zamieszkania B. F. było możliwe w związku z trwającym postępowaniem przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych (...)” . Kopia zarządzenia Sądu Okręgowego w W., [...] z dnia [...] września 2012 r., znajduje się w aktach sprawy.

Po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przedstawiono bowiem żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany.

Wobec powyższego ponownie wskazać należy, że ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie, a w tym udostępnienie danych, może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże się spełnieniem co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych. Przesłanki te – co do zasady równoprawne i odnoszące się do wszelkich form przetwarzania danych wymienionych w art. 7 pkt 2 ustawy, w tym ich udostępniania, zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy. Na mocy tego przepisu przetwarzanie

danych jest dopuszczalne wtedy, gdy osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Mając na uwadze powołany powyżej przepis oraz okoliczności przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, iż przesłanką, która mogłaby w tej sprawie mieć zastosowanie przy ocenie zasadności odmowy przez Spółkę udostępnienia Skarżącemu żądanych przez niego danych jest przesłanka ustanowiona w treści art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Przedmiotowy przepis kładzie nacisk na to, aby usprawiedliwiony cel realizowany przez odbiorcę danych był prawnie uzasadniony, a przetwarzanie danych nie naruszało praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Skarżący występując do administratora żądanych danych osobowych, a następnie do organu do spraw ochrony danych osobowych, uwiarygodnił należycie potrzebę ich pozyskania wskazując, iż są one mu niezbędne dla prawidłowego wytoczenia powództwa cywilnego przeciwko Panu B. F. z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych.

Dla skutecznego wytoczenia powództwa niezbędne jest wniesienie pozwu, który spełniać powinien warunki określone w art. 187 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z tym przepisem, pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego. Natomiast, w myśl art. 126 § 2 tej ustawy, gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze – sygnaturę akt. Z powyższego wynika zatem, iż niezbędnym elementem pozwu, w tym również o naruszenie dóbr osobistych, jest oznaczenie miejsca zamieszkania osób, przeciwko którym żądanie określone w pozwie jest skierowane (tj. przyszłej strony procesowej w sporze z tytułu naruszenia dóbr osobistych). W literaturze przedmiotu jednoznacznie wskazuje się, że każde pierwsze pismo procesowe w sprawie (np. pozew) powinno zawierać bliższe dane dotyczące stron (uczestników) postępowania i wskazywać dokładnie ich adresy tak, aby sąd mógł się zawsze z tymi osobami porozumieć (M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające Warszawa 2007 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis (wydanie II) ss. 1897).

Odnosząc się do argumentacji Spółki wskazanej w piśmie z dnia [...] lipca 2012 r., a także we wniosku o ponowne rozpatrzenie, iż Skarżący od momentu zamieszczenia artykułu na stronie internetowej portalu [...] dysponował danymi osobowymi dziennikarza [tj. imieniem i nazwiskiem] oraz adresem spółki T. S.A., umożliwiającymi mu skuteczne zrealizowanie swoich uprawnień przed sądem, należy wskazać, iż Sąd Najwyższy – Izba Cywilna i Administracyjna w postanowieniu z dnia 10 października 1989 r. (znak: II CZ 167/89 niepublikowany) stwierdził cyt.: „(...) w sprawie o ochronę dóbr osobistych (...), żądanie pozwu musi być skierowane przeciwko konkretnej osobie oznaczonej z imienia i nazwiska ze wskazaniem miejsca jej zamieszkania, a nie siedziby redakcji (...)”.

Reasumując, z przytoczonych powyżej przepisów jednoznacznie wynika, iż dla prawidłowego wszczęcia przez Pana W. M. postępowania sądowego (cywilnego), niezbędne jest pozyskanie przez niego adresu zamieszkania osoby, przeciwko której zamierza dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia jego dóbr osobistych tj. Pana B. F. Powyższe znajduje potwierdzenie w fakcie wydania przez Sąd Okręgowy w W., [...] w sprawie o sygnaturze akt [...], w dniu [...] września 2012 r. zarządzenia o zwrocie pozwu W. M., w stosunku do pozwanego B.F., wobec niewskazania przez pełnomocnika Pana W. M. adresu zamieszkania Pana B. F., a ograniczenie się jedynie do skierowania do sądu wniosku o doręczeniu mu odpisu tego pozwu w miejscu jego pracy, zatem siedziby T. S.A.

Uzasadniając niniejszą decyzję zaznaczyć należy również, że przytoczone okoliczności faktyczne i prawne sprawy wyłączają możliwość powołania się w analizowanym przypadku na przeszkodę udostępnienia danych z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, zgodnie z którym nie mogą być udostępnione dane w trybie przewidzianym w tym przepisie jeżeli miałyby to spowodować naruszenie praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Jak to już wyżej przedstawiono, żądane dane są niezbędne do wystąpienia przez Skarżącego na drogę sądową przeciwko osobie, która mogłaby naruszyć jego dobra osobiste. Przyjęcie natomiast, że przetwarzanie (udostępnienie) danych osoby, wobec której chce się zainicjować postępowanie sądowe miałyby godzić w jej prawa i wolności prowadziłyby do nieuzasadnionej ochrony takich osób przed ewentualną odpowiedzialnością za swoje działania, zwłaszcza że może ona w trakcie takiego postępowania sądowego w pełni korzystać ze swoich praw zagwarantowanych przepisami Kodeksu postępowania cywilnego.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, zasadnym było uwzględnienie wniosku Skarżącego w ww. zakresie i nakazanie Spółce, jako administratorowi danych Pana B. F., udostępnienia Skarżącemu danych osobowych ww. osoby w zakresie jego adresu zamieszkania.

Odnosząc się do żądania Skarżącego w zakresie udostępnienia mu danych osobowych Pana B. F. w zakresie jego adresu zameldowania, należy wskazać, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że Spółka nie przetwarzała i aktualnie nie przetwarza danych osobowych ww. zakresie. W tej sytuacji przedmiotowe postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa – wobec jego bezprzedmiotowości. Zgodnie z ww. przepisem, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Brzmienie powołanej regulacji nie pozostawia wątpliwości, iż w razie stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania organ prowadzący to postępowanie obligatoryjnie je umarza. Jednocześnie w literaturze przedmiotu wskazuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty (B. Adamiak, J. Borkowski „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz” 7 wydanie Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005 r., str. 485). Takie samo stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 lutego 2008 r. (III SA/Kr 762/2007): „Postępowanie staje się bezprzedmiotowe, gdy brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co powoduje, że nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie co do istoty”.

W sytuacji, gdy Spółka nie przetwarza wnioskowanych danych osobowych, prowadzone przez Generalnego Inspektora postępowanie, ukierunkowane na przywrócenie stanu zgodnego z prawem w ww. procesie przetwarzania danych, jest oczywiście bezprzedmiotowe.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw.

z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).